

Zahrada

Do zahrady své
tak ráda chodívám,
a v tichu večerním,
neb za bílého dne,
s Pánem svým mluvívám.

On učí mě své pravdy znát,
a já se učím
jen Jemu naslouchat.

Tam na větvičku posadil se kos,
a támhle zase drozdová.
Tu Pán mi tiše zašeptal:
„Tvůj Bůh i ptáčky v péči má.“
Neboj se, i o tebe se postará!

Když obdivuji květy překrásné,
a jejich vůně těší srdce mé,
tu připomíná mi můj Pán:

„Z té krásy jenom chvíli
radost máš.
I ty se květince té podobáš!

Život je krátký jako sen,
a jako tráva pomine tvůj den.
Nezapomeň!
Tak jako květ uvadá,
uvadne i lidská sláva!
Já čekám také vůni tvou
v modlitbách ukrytou.“

V koutku mé zahrady
se krčí malý keříček.
Je nalomený, zničený.
Ohnul ho severák.

„Co s tebou dělat mám?
Stojíš tu ohnutý a sám!
Asi tě vykopám.
„Co udělal bys Ty, můj Pane?“
Tak se ptám.

„Jen ho nech!
Je to tak,
jak v lidských životech.
Mnohdy jsi zničený a sám.
Svou ruku podává ti Pán
a s láskou velikou ti praví:

„Já třtinu nalomenou nedolomím,
a to co ještě doutná, nehasím.“

Já podepřu ho, ošetřím,
a svojí krví spasím.

Mou zahradou se prochází
můj Pán.
Dívá se na mě,
učí mě,
mou hlavu zvedá k sobě,
k výšinám.
Jednou, když zahradou mou šel,
u vinného kmene se zastavil
a důrazně mi děl:

„Já jsem ten vinný kmen pravý,
a vy ratolesti.
Každou ratolest,
která nenese ovoce
odřezuji,
a každou,
která nese ovoce,
čistím.“

I mě jsi, Pane, ořezával,
a čistil tolikrát.

A plané výhonky jsi odštěpoval,
které by z kmene
jen sílu chtěly brát.

Těž zaléval jsi,
když umdlévalo srdce mé.

A podepíral,
by bylo silné,
statečné.

Už nastává čas vinobraní .
Můj Pán prochází se zahradou,
když rosa svlažuje ji
v hodinu ranní.
Pak zastavil se opodál.
V svých rukou
střepec hroznů potěžkal,
a radostným mi hlasem děl:

„Ratolest jen tehdy
plody může dát,
když bude s kmenem
pevně spojená!

Jen z něho může žít,
jen z něho mizu brát!

Vždyť pro Krále jsem víno
pěstoval,
čistil a zaléval.

Až dozraje i tvoje ovoce,
přijdu,
bych úrodu svou posbíral.“